 # 1 *decembrie 2024*

Anul al IV-lea

DA, VINCI!

EDUCAȚIE PRIN RELAȚIE

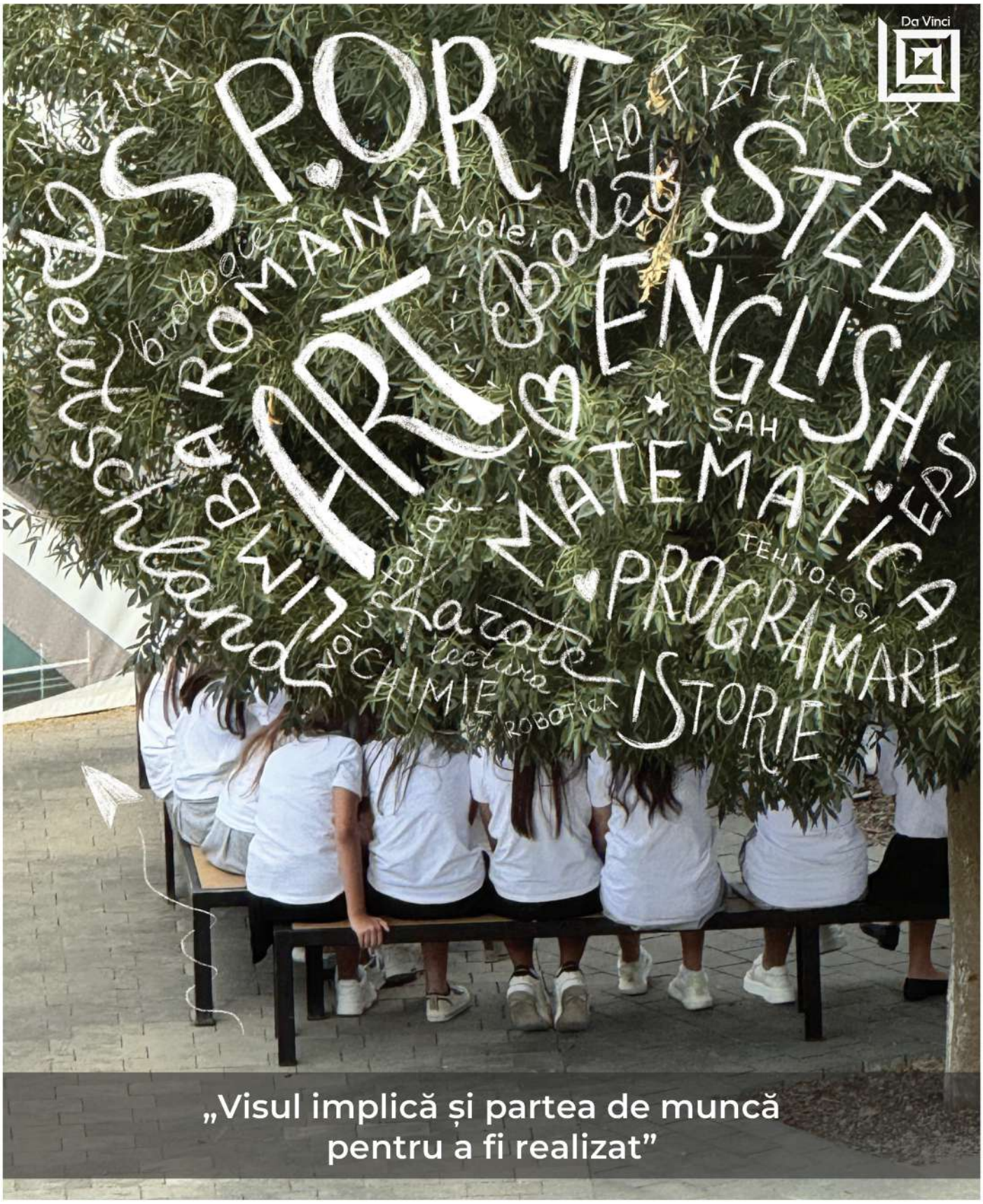

„Visul implică și partea de muncă pentru a fi realizat”

Mașinile zburătoare, *visul unui vizionar*

Leonardo da Vinci este cu adevărat un inventator deosebit de alții, datorită modului în care acesta percepe lucrurile . În urma studierii păsărilor din Toscana, el a observat că cel mai dificil pentru pasăre nu era să-şi ia zborul, ci să-și păstreze echilibrul în mediul agitat al aerului. Mâna artistului a surprins cu precizie delicata balansare a zburătoarelor, flexibilitatea cursului urmat în aer și înclinarea corpului lor, atunci când se confruntau cu vânturi puternice în plan orizontal sau vertical. Ridicarea de la sol și echilibrul în aer au devenit, astfel, pentru Da Vinci, două elemente indisolubil legate. „Dacă un om care cântăreşte 100 kg poate acţiona cu ajutorul scripetelui o aripă ce dă o forţă de 75 kg, înseamnă că el se poate ridica in aer cu un aparat cu două aripi care generează o forţă de 150 kg”. Da Vinci a cercetat și lilieci, observând, totodată, că și respectivele mamifere insectivore aveau aripi foarte lungi.

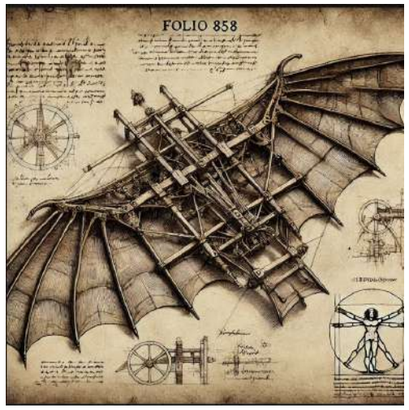

Folio 858 din Codex Atlanticus include unul dintre cele mai reuşite desene ale lui Leonardo în materie de maşinării zburătoare. Este vorba despre o aripă uriaşă, inspirată în mod direct de modelul liliacului: o simplă membrană întinsă pe o armatură rudimentară. Aripa este prinsă de o bucată din lemn de vreo şaizeci de kilograme, greutatea medie a unui corp omenesc, aşezată pe sol. Un levier, al cărui mecanism este perfect vizibil aici, îi permite omului să coboare aripa, determinând astfel ridicarea bucății din lemn. Pentru realizarea acestei aripi, nota Da Vinci, trebuia să se recurgă la cele mai uşoare materiale, ca piele, mătase, tafta, trestie sau salcie. De asemenea, era necesară ungerea meticuloasă a curelelor care legau între ele diversele piese ale dispozitivului, mişcarea dus-întors fiind asigurată de resorturi metalice.

Deşi realizarea unei maşini zburătoare a fost cel mai îndrăgit, original și vizionar dintre proiectele sale, Leonardo da Vinci nu i-a consacrat decât o parte modestă a cercetărilor în anii petrecuți la curtea milaneză, spre anul 1490, și la revenirea lui la Florența, în 1505.

Guștiuc Sofia, clasa a VIII-a „O”

CUPRINS

3 „Da Vinci” despre Leonardo
4 PRO „Da Vinci”
5 „Da Vinci” în acțiune
8 Opinia mea
10 Enjoying English
12 Wunderschönes Deutsch
14 Anna despre Psiheea
17 Banda desenată
20 Ai carte, ai parte
Profesorii noștri

COLEGIUL DE REDACȚIE
Oleinic Viorica - redactor | Sîrbu Irina - machetare grafică | Elevii claselor a II-a - a XII-a IPL „Da Vinci”

Angela DOROȘ

„Da, Vinci!”: Stimată doamnă profesoară, sunteți dintre cei care stau chiar la începuturile acestui liceu. Așadar, sunteți omul potrivit pentru a da o definiție omului „Da Vinci”.

Angela Doroș: Omul „Da Vinci” este energie, forță creatoare, căldură, empatie și mult curaj. Or, fiecare zi vine cu provocări noi pentru el, făcându-l să-și regândească din mers parcursul, să-și depășească limitele, să se reconstruiască mereu după alte tipare. Astfel, omul „Da Vinci” rămâne a fi, după mine, transformare și evoluție constantă.

D. V. : Liceul „Da Vinci” este, pe bune, o lume aparte, autonomă, imensă, fascinantă și solicitantă, în același timp. Cum v-a re-creat, v-a re-format această lume. Ce trăsături v-a fortificat?

A.D.: Liceul nostru este, cu adevărat, o LUME, care-și duce viața după un ritm cosmic. Aici trăiești altfel de școală cu toți porii ființei. Am descoperit aici Oameni de valoare de la care mă inspir, Oameni care se alimentează din frumos, Oameni care vin aici pentru că le pasă, pentru că au ce dărui și, mai ales, au cui dărui, Oameni alături de care poți reconstrui și revitaliza această lume. „Da Vinci” mi-a fortificat credința că numai dacă ești Lumină, reușești să te conectezi cu sufletele celor din fața ta. Or, cred cu toată certitudinea că pedagogia trebuie să treacă, mai întâi, prin inima elevului, ca să găsească drumul spre rațiunea acestuia.

D. V. : De la rutina orelor, până la zilele transdisciplinare, care vă sunt cele mai dragi activități la „Da Vinci”?

A.D.: Îmi place fiecare activitate din periplul liceului. Or, fiecare dintre acestea vine cu propriile valori ce se cer puse în capul mesei. Apreciez mult că aici, la „Da Vinci”, se trăiește intens orice zi, se pune accent pe dezvoltare multilaterală, pe pregătire de viață, de acel mâine incert căruia elevul de azi va trebui să-i facă față.

D. V.: Grădinarii, așa ar putea fi numiți profesorii. Ce semințe de ierburi rele (semințele de care amintește Micul Prinț) ar trebui să stârpească acești grădinari? Care e părerea dumneavoastră?

A.D.: Ooo, nu s-a inventat încă erbicidul magic contra răului. Știu însă că mă pot schimba eu, că pot stârpi ierburile rele din mine pentru a nu le împrăștia sămânța acolo unde sunt. Nimeni nu se naște perfect, important este să realizăm acest lucru și să muncim constant asupra noastră. Dacă și elevii mei vor fi conștienți de asta, atunci înseamnă că mi-am atins obiectivul.

D.V.: Urmând alegoria lui Saint-Exupéry, se profilează și întrebarea inversă: ce semințe de ierburi bune poate cultiva profesorul în grădina școlii?

A.D.: Cea mai valoroasă sămânță pe care o cultiv în grădina școlii este cea a OMENIEI. Dacă aceasta va da rădăcini viguroase, restul va veni de la sine, se va plia frumos pe personalitatea elevului.

D.V.: Parafrazând un alt autor care se întreabă „De ce iubim femeile?”, vă întrebăm: „De ce iubim elevii?”.

A. D.: Frumoasă parafrază. Voi răspunde în cheia lui Cărtărescu. De ce iubim elevii? Pentru că ne așteaptă cu drag în sala de clasă, pentru că ne caută ochii, pentru că le căutăm ochii, pentru că au încredere în noi, pentru că ne dau acces la inima lor, pentru că pornesc cu noi în călătoria asta anevoioasă care se numește cunoașterea, pentru că ne permit să-i iubim așa cum știm noi s-o facem (uneori dragostea aceasta a profesorilor e tare solicitantă), pentru că nu le este frică să greșească, pentru că ne permit să-i corectăm, pentru că ne dăruiesc din energia și vitalitatea lor, pentru că sunt așa cum sunt, pentru că fiecare dintre noi este responsabil de cei „pe care i-a îmblânzit”, după cum afirmă Saint-Exupéry!

D.V.: Cum este Angela Doroș, omul din afara școlii? Ce activități practică, ce febleți are? Ce nu cunoaștem, dar ne-ați putea destăinui?

A.D.: În afara școlii, Angela Doroș este aceeași: profund umană. Mă las ispitită de tot ce-i frumos, am vulnerabilități pe care nu le ascund, tind să nu-mi trădez esența ființei, șlefuiesc în mine, uneori, dureros de profund, îmi fac cucuie de care încerc să țin cont altă dată, trăiesc cu pasiune orice activitate pe care o practic și mă alimentez mereu cu visuri, care mă motivează să mă depășesc. Am o feblețe pentru VIAȚĂ, încerc să-mi umplu viața cu multă, multă viață, dacă mi se îngăduie tautologia.

D.V.: Dacă nu ați fi profesoară, ce altă profesie ați alege?

A.D: Răposatul meu tată mă voia avocată, avea el un vis, care așa și nu s-a realizat. Nu m-am gândit niciodată serios la altă profesie decât cea pe care o am. Pedagogia m-a prins captivă și m-a îndrăgostit ireversibil de elevi. Deși mă surmenează uneori peste măsură, deși îmi fură uneori din mine mai mult decât pot da, îmi place ceea ce fac. Nu știu dacă aș găsi resursele interioare ca să plec din școală. Dacă totuși s-ar întâmpla, cred că aș putea face orice, cu condiția că mi-ar aduce plăcere.

D.V.: Care este cel mai mare dezavantaj al profesiei de pedagog? Care este și cea mai mare binecuvântare a acestei profesii?

A.D.: Voi răspunde tot în cheia lui Cărtărescu, mi-a plăcut jocul. De ce să fii profesor? Pentru că ai inima plină de dragoste și o poți dărui celor care au nevoie de ea, pentru că poți să dai din ceea ce ești, știind că sămânța de azi va rodi peste ani, pentru că nu te sperie provocările, pentru că ai aliați de nădejde în elevii tăi, pentru că vrei să fii acolo pentru ei, așa cum ei sunt acolo, pentru tine, pentru că nu ți-i frică să înveți de la ei, așa cum învață ei de la tine, pentru că știi că ceea ce poți face cel mai bine este să fii profesor. Toate astea, în pofida celorlalte.

„Am descoperit câtă muncă depun profesorii ca nouă, elevilor, să ne fie interesant la liceu. Nu cred că m-am gândit până acum la acest aspect”.

Spectacolul „Cheile” a fost, pentru mine, o experiență minunată. Eu am jucat rolul unui elev. Nu a fost ușor, însă după aproape o lună de repetiții, am pus în scenă un spectacol adevărat. Repetițiile au fost ostenitoare, pe alocuri, dar datorită perseverenței tuturor participanților, am reușit să oglindim trăirile, emoțiile și așteptările regizoarei. Chiar dacă sunt și eu elev, nu întotdeauna reușeam să fiu credibil, dar exersarea și-a spus cuvântul. Mă bucur mult că am participat la spectacol, că am trăit pe viu experiența unui actor adevărat.

Osadci Bogdan
clasa a VI-a „D”

Să particip la acest spectacol a fost ceva grozav. Am jucat rolul unui elev problematic, care nu vrea la școală, pentru că nu-i place să învețe și nu acceptă regulile școlii. Să fii actor nu este chiar simplu, am exersat mult, ca să pot transpune emoția adevărată pe scenă. Efortul însă a meritat. A fost și haios, și emoționant în același timp. Am descoperit câtă muncă depun profesorii ca nouă, elevilor, să ne fie interesant la liceu. Nu cred că m-am gândit până acum la acest aspect. Pe lângă toate, mi-am făcut prieteni noi și sper mult că voi mai avea ocazia să particip la astfel de evenimente.

Guzun Grigore
clasa a VI-a „D”

Spectacolul „Cheile” s-a născut din nevoia acută de a promova imaginea dascălului azi, când toți din jur știu cum trebuie să fie un profesor competent, știu ce ar trebui să facă sau să nu facă acesta și, mai ales, știu că el (profesorul) trebuie să „găsească cheița” spre inima elevului, să aibă undeva ascunsă o desagă cu soluții pentru toți și pentru toate. Și, da, profesorul o face, scoate din propria ființă soluțiile, le gestionează așa cum știe el mai bine și arde, arde continuu pentru a aduce în clasă și în școală armonia. Nu ține cont de resursele de viață și de sănătate pe care le are, nu ține cont că-și neglijează propria familie (da, profesorii au și ei viață privată!), nu ține cont de limitele omenești cu care este încorsetat... Crede cu disperare că aceasta este menirea lui, că anume aceasta este viața pe care și-a dorit-o și dăruiește, dăruiește bucăți de suflet celor pe care-i are în mentorat. E cu adevărat fericit atunci când elevii lui reușesc și suferă mult când cei din urmă clachează. Își caută păcate, se biciuiește pentru fiecare eroare a învățăcelului... „Cum a fost posibil? Doar am muncit pe rupte lângă acesta, am căutat metodele cele mai funcționale, am fost mereu acolo...” Apoi, în loc să renunțe, (își) revine, (se) reface. O ia de la capăt, cu credința oarbă în EI, în COPIII lui. „Câți copii ai, mărite dascăl? Cum de-ți încap toți în inimă?!”

Toate aceste trăiri s-au materializat într-un spectacol, care este adresat deopotrivă elevilor, părinților și profesorilor. Mulțumiri alese doamnei Efrosinia Guzun, o adevărată promotoare a frumosului de orice natură și cea care crede cu adevărat în menirea dascălului.

Angela Doroș,
profesoară de limba și literatura română

„Cheile”, scris și regizat de profesoara noastră, Angela Doroș, și prezentat pe 7 octombrie, a fost spectacolul care mi-a conturat într-o lumină nouă viața profesorilor și munca zilnică pe care o depun aceștia, precum și multe subtilități ferite de ochii elevilor. Am trăit o experiență inedită. Am avut oportunitatea să joc rolul profesoarei tinere (al Anei Moraru), consumată de muncă și responsabilități, cea care-și dăruiește tinerețea visului de a fi dascăl. Fiecare personaj pe care îl joci îți dă o lecție de viață. Prin acest rol, am înțeles că efortul depus de profesori nu este mereu vizibil, fiind apreciat de elevii pe care îi ghidează doar peste ani.

Încă de la începutul repetițiilor, care se desfășurau în incinta sălii de festivități a liceului, am înțeles că trebuie să joc un rol dificil, dar și interesant. A trebuit să pătrund viața profesorilor, pentru a înțelege felul lor de a fi. Mă copleșeau emoțiile pe alocuri, dar nu am renunțat. Fiecare emoție trăită te învață modalitatea prin care trebuie să o transpui astfel, ca să fie credibilă.

Înainte de spectacol, am simțit un pic de teamă, însă aceasta s-a risipit odată ce am început să joc. Mă bucură faptul că publicul a fost receptiv și activ, că a apreciat munca actorilor prin diverse comentarii hazlii sau râsete la scenele amuzante. De asemenea, prin prisma jocului meu, voiam ca fiecare dintre cadrele didactice din sală să se regăsească în imaginea de pe scenă, să-și amintească de ei, cei de cândva. Vreau să cred că mi-a reușit.

Așadar, spectacolul nu a fost doar o performanță, ci și un omagiu adus muncii neobosite a profesorilor din viața reală.

Josan Tincuța,
clasa a X-a „D”

Sunt atât de fericită că am avut ocazia să joc în spectacolul „Cheile”! Repetițiile au fost o adevărată aventură, am trăit emoții puternice și, cel mai important, am reușit să învățăm ceva valoros despre cum profesorii încearcă să ne găsească „cheițele” și să ne înțeleagă mai bine, am învățat să apreciem munca dascălilor noștri. Prin această experiență, nu doar că mi-am dezvoltat încrederea, dar am cunoscut colegi noi și am format o echipă. Împreună, am trăit momente speciale, de la frica de a vorbi în public și până la bucuria de a fi pe scenă. Am jucat rolul de elevă, un rol foarte haios, deoarece am reprezentat o clasă de copii care nu vor să-și asculte profesoara. La fiecare repetiție am avut parte de momente de neuitat și am descoperit lucruri noi despre cum și ce trebuie să facem, ca să intrăm cu adevărat în rolul nostru, ca să jucăm astfel, încât să fim credibili. Mi-a plăcut mult să fiu parte din echipa de spectacol și abia aștept să joc și în altele.

Afteni Cătălina
clasa a VII-a „D”

MENS SANA IN *CORPORE SANO*

Prieteni, oricât de mult spațiu am rezerva rubricii despre sport, acesta va fi insuficient. Or, în liceul nostru, dictonul latin „Mens sana in corpore sano” își probează zi de zi, săptămână de săptămână, adevărul.

Da, sportul este sănătate, este o cultură, este disciplină și strategie educațională. Haideți să trecem în revistă cele mai sonore activități sportive din acest semestru.

Sfârșitul lui septembrie și începutul lui octombrie au fost sub semnul maratoanelor. Cu inimi pline de entuziasm, comunitatea Da-Vinci a cucerit traseele de 1,5 km, 5 km, 10 km, 21 km. Elevii, părinții și profesorii noștri au alergat umăr la umăr, demonstrând că împreună suntem mai puternici. Fiecare pas a fost unul spre o viață mai sănătoasă și mai activă. La linia de finiș, ne-am simțit victorioși și mândri de realizările noastre. Maratoanele ne-au unit și ne-a inspirat să continuăm, să ne depășim limitele. Pentru noi, maratonul este mai mult decât o cursă, este dovada că suntem o forță.

Luna octombrie, dar și următoarele, au fost timpul pentru manifestarea excelenței în fotbal.

Echipa de fotbal a Instituției Private Liceul Da Vinci a participat la turneul Republican de Fotbal Cupa Guvernului, inițiat de către Ministerul Educației și Culturii al Republicii Moldova și Federația Moldovenească de Fotbal. Iată rezultatele și bucuriile noastre:

Etapa de sector- locul I
Etapa municipală- locul I
Etapa zonală- locul II
Etapa finală, republicană- locul V

A urmat Turneul Internațional de Fotbal Elite Neon Cup, Grecia.

Alături de antrenorii Sofroni Veaceslav și Ochincă Ghenadie, două echipe de fotbal au participat la acest turneu, unde s-au confruntat cu cele mai bune echipe din Europa.

Luna noiembrie a fost dedicată Turneului intern de minifotbal. Creștem fotbaliști!

Tot în luna octombrie, a avut loc Turneu Internațional de karate, în Barcelona, Spania.

Suntem profund mândri de tinerii noștri campioni care au demonstrat, încă o dată, că pasiunea, munca și determinarea lor merită să fie aplaudate și admirate:

Amihalachioae Francesca
Căpățină Sofia
Osadci Anabella
Dulgheru Ilinca
Carnauh Mark
Voluța Sofia
Chirilă Nectaria-Victoria
Colun Teodora
Gîrbu Agnia

Acești tineri sunt simboluri ale ambiției și excelenței, modele pentru noua generație și speranța că sportivii din Republica Moldova vor continua să cucerească medalii internaționale! Felicitări tuturor pentru aceste performanțe extraordinare și pentru bucuria pe care o aduceți părinților și antrenorilor Bîrcă Victor, Vlad Ceban prin munca și suc-

În luna noiembrie s-a desfășutat Campionatul de înot, organizat de școala sportivă din Rîbnița.

Elevii din echipa de înot a instituției noastre au concurat cu elevi ai școlilor sportive din republică la categoria de vârstă 2012-2016.

Fiecare elev a demonstrat un rezultat bun:

Valicova Amelia
Nistrean Andreea
Valicova Alisa
Sacaliuc Matei
Babin Theodor
Conceaev Polina

Rezultatele obținute de elevi se datorează antrenorilor echipei Țurcan Andrei și Lozovan Mihail. Felicitări temerarilor sportivi!

SĂ CREȘTEM MICI!

Omul harnic din ce crește?

Dintr-o prună creşte-un prun,
Din alună, un alun,
Dintr-o ghindă, un stejar,
Dintr-o nucă, nuc răsare,
Drumul creşte din cărare.
Din izvor, fântâna, râul
Iar din bob, răsare grâul.
Omul harnic din ce creşte?
Din copilul ce munceşte.

(Constantin Dragomir)

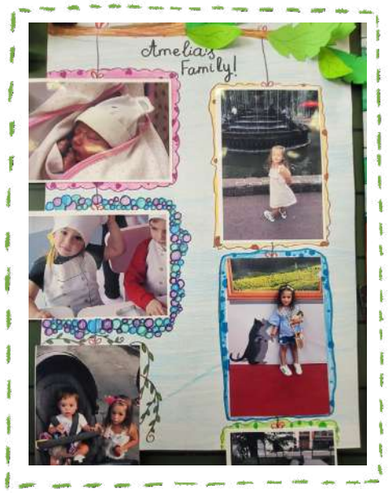

Moldova- o țară ca un strugure

Izvor nesecat de dor și viață, Moldova mea aleasă, e o țară ca un strugure. Pâinea rumenă și caldă, abia scoasă din cuptor, te cheamă acasă.

Râul susură lin la poalele Cetății Soroca, făcând un ecou liniștit și melodios. Holdele bogate, grâul auriu și graiul pâinii ne îndeamnă să ridicăm tricolorul asemeni unui zmeu. Codrii bătrâni îngână trilurile păsărilor. Nistrul lin ne amintește că avem o țară pitorească. Chișinău ascunde legende, uitate la Porțile Orașului.

Ochinciuc Amelia, clasa a IV-a „D”

Moldova- gură de rai

Moldova e o țară mică, dar frumoasă, precum o gură de rai, cu păduri dese, câmpii deschise, tradiții frumoase și o istorie captivantă.

Pădurile țării mele, Moldova, veșnice și pline de viață, sunt izvor nesecat de liniște și pace. Una a fost udată cu sângele polonezilor, iar alta e atât de deasă, că nici un pedestraș n-a putut să o străbată. Astea-s pădurile țării, verzi ca smaraldul!

Râurile Moldovei sunt line și calme, sunt sursa noastră de apă. În țară avem râurile Nistru, Prut, Răut și alte râulețe cu apă cristalină.

Avem și o istorie deosebită, a oamenilor simpli și a domnitorilor. De pildă, Ștefan cel Mare, nepot al lui Alexandru cel Bun, a venit în scaunul domniei tânăr fiind.

Îmi iubesc patria, locul unde oamenii au suflet de pâine!

Tlepberghenova Leila, clasa a IV-a „D”

Țara mea, Moldova

Moldova este țara unde m-am născut și trăiesc. Este o țărișoară mică, însă e considerată o gură de rai, cu dealuri pitorești, râuri cu apă rece, podgorii înmiresmate.

În țară poți vedea codrii seculari, ce oferă adăpost multor specii de animale. Mai poți vedea monumentele istorice deosebite, rezervații naturale, mănăstiri și cetăți, obiective turistice deosebite. Ne impresionează oamenii harnici, primitori și buni la suflet, care respectă obiceiurile strămoșești.

Republica Moldova este o țară uimitoare, deoarece este locul unde împărtășesc clipe deosebite cu familia mea. Îmi place foarte mult plaiul meu și sunt mândru că locuiesc aici!

Filip Vladislav, clasa a IV-a „D”

Dialog cu elevii din clasa a IV-a „D”, despre familie:

Irina Dimitriu, doamna învățătoare: Ce este familia, pentru tine?

Olăriță Amelie:
- Părerea mea este că familia e copacul vieții, care prinde rădăcini chiar și în beton. Miile de stele cristaline, ce lucesc pe cerul nopții sunt prietenii fiecărui membru al familiei. Lumina moale a sfinteniei, mângâie frunzele delicate, ce reprezintă urmașii, fericiți de rădăcinile puternice pe care le au.

Afteni Stefania:
- Familia este tot ce mi-am putut dori. Ei, părinții, sunt ca inima, foarte importanți. Mă protejează, fiind îngerii mei păzitori, mereu sunt acolo, pentru mine. Părinții vor fi prietenii mei pe viață, deoarece nu îmi imaginez viața fără ei.

Doni Simona:
- Familia e viața noastră. Mama, cea care învață atâtea lucruri minunate, iar tata, cel care alege cântece fascinante, când toți suntem buni. Dacă un membru al familiei se simte rău, atunci toți suntem triști. Să-i mulțumim lui Dumnezeu că ne-a dat o familie sănătoasă!

Guzun Sofia:
- Familia, pentru mine, e neprețuită. Mama, ca un înger, mă călăuzește spre succes, iar tata, frumos și puternic, mereu are grijă de mine, de mama și frate, e stâlpul familiei. Bunica, dulce și firavă, mă ajută în toate și bunicul, scumpul, în fiecare zi mă ia de la școală, iar pe frate - de la grădiniță. Aș da orice pentru ca membrii familiei să fie sănătoși.

Grădina de sticlă

„Grădina de sticlă” este un titlu cunoscut elevilor din clasele superioare care au citit romanul Tatianei Țibuleac și care au privit spectacolul montat de TN „Mihai Eminescu”. Dar „Grădina de sticlă” este și titlul unui ingenios proiect al claselor de-a cincea, de la lecțiile de știință ale doamnei profesoare Ludmila Zavtur. O altfel de grădină. Reală, chiar dacă minusculă. Atâta cât să încapă într-un bol de sticlă. Proiectul a fost un prilej, pentru copii, să hoinărească, alături de părinți, prin parcuri și păduri, să exploreze plantele care cresc toamna, să le planteze, să caute prin magazinele specializate elemente decorative. Chiar foarte recent, lucrările copiilor au înfrumusețat holul liceului. Rectificăm: au creat un colț de poveste.

ARTA

Ilustrul scriitor Lev Tolstoi afirmă că arta nu este, așa cum cred filosofii, o manifestare a ideii de frumusețe sau divinitate, nu este nici expresia emoțiilor individuale și nici producerea unor obiecte care să provoace plăcere. Arta este un mijloc de a-i uni pe oameni într-o comunitate a ideilor și a sentimentelor.

Activitatea profesorilor de la Comisia Metodică Arte și felul în care îi ghidează pe elevi confirmă adevărul afirmației lui Lev Tolstoi. Liceul „Da Vinci” este o comunitate consolidată prin creațiile artistice ale elevilor, prin modul în care sunt expuse pentru a face mai frumos spațiul scolii, prin conceptul care stă la baza fiecărei expoziții în parte.

Mîrza Sophie, V „D”

Buștiuc Sofia, II „Tc”

Holban Nicole, IV „N”

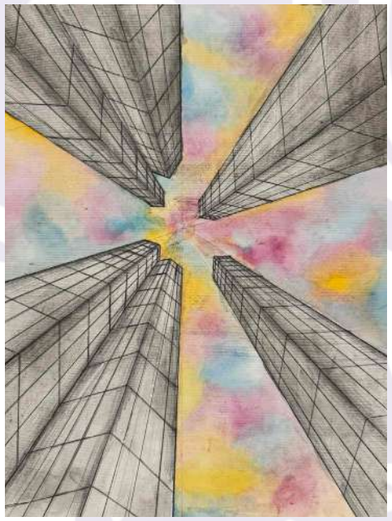

Zagorodnîi Laura, VI „B”

Sîrghi David, VII „D”

Stratan Cezara, II „N”

Chistol Alisa
II „Sm”

Tîpa Mihai
V „D”

Madan Vlad
V „D”

Guzun Trofim, II „B”

Lucrare de grup, II „Sm”

Râbalco Eliza, V „P”

Guzun Medea, VII „C”

Bogdan Mia, I „St”

Dragomir Evelina, VI „P”

Ursachi Teodora, VIII „Z”

Ungureanu Jenifer, VIII „Z”

Poghircă Dragoș, VIII „Z”

Balan Amelia, IV „V”

Foca Vlad, VII „C”

Dobricov David, VIII „Z”

Căpățină Emilian

Bivol Laura, VII „B”

Ipati Anastasia

Gânduri despre succes...
în cheia unui eseu argumentativ

În societatea modernă, succesul este adesea asociat cu bogăția, cariera sau realizările profesionale unui om. însă, măsura în care succesul aduce în sine fericirea persoanei este discutabilă. Consider că succesul poate veni, uneori, cu sacrificii personale, iar împlinirea unui om nu este neapărat adusă de succesul material sau profesional. Acesta nu e mereu echivalent cu fericirea, însă poate chiar și să îndepărteze omul de împlinirea sa.

În primul rând, în lume există oameni de succes care sunt nefericiți și oameni fără succes care sunt fericiți. Oamenii care își dedică viața obținerii succesului pot întâmpina, în loc de bucurie, o stare de goliciune sau de insatisfacție emoțională. De exemplu, în romanul „Ion” de Liviu Rebreanu, protagonistul, Ion, își dedică viața obținerii succesului material, concentrat în dorința sa de a avea pământ. Ion reușește să obțină ceea ce și-a dorit, însă acest succes vine cu prețul degradării morale și al pierderii fericirii personale. Deși realizează visul de a deveni proprietar de pământ, el rămâne cu dușmani, fără copil, fără libertate și fără iubire.

În al doilea rând, a te concentra exclusiv pe succesul dintr-un anumit domeniu poate duce la ignorarea altor aspecte importante ale vieții personale. Atunci când o persoană își dedică toate resursele succesului profesional, relațiile sale personale și cele sociale pot avea de suferit. Să ne amintim de nuvela „Moara cu noroc” de Ioan Slavici. Personajul principal, Ghiță, își concentrează eforturile asupra obținerii succesului financiar, neglijându-și familia și relațiile personale. Deși Ghiță ajunge să fie un om avut, această avuție îl împinge să ia decizii imorale, iar relația sa cu Ana, soția, se deteriorează. În cele din urmă, Ghiță își pierde nu doar averea, ci și familia și, în final, viața.

În concluzie, succesul nu garantează fericirea și poate chiar duce la nefericire, dacă este urmat de înrăutățirea altor aspecte esențiale ale vieții, cum ar fi familia. Pentru a evita aceste situații, trebuie de echilibrat cariera și viața personală. Doar așa poți avea fericirea adevărată. Raportând aceste gânduri la viața noastră școlară, aș afirma că succesul nostru academic nu ar trebui să ne afecteze comunicarea cu semenii. Dar nici succesul printre colegii noștri nu ar trebui să vină un detrimentul obligațiunilor noastre școlare. Trebuie să existe un echilibru în toate.

Mariț Marius,
clasa a XII-a „C”

Am (abia sau deja?) paisprezece ani și încă nu înțeleg prea bine politica. Scriu acest articol până să se producă turul al doilea al alegerilor prezidențiale și am mai multe neliniști în ceea ce privește rezultatul acestui scrutin. Tot ceea ce înțeleg din politică este că, ACUM, viitorul țării mele depinde de alegeri. Chiar dacă nu am încă dreptul de vot, eu încerc sa mă documentez și să înțeleg ce se întâmplă, de fapt.

În opinia mea, cea mai frumoasă metoda de documentare este o convorbire sinceră, lângă focul din sobă, cu bunicul meu, care a fost, în tinerețe, implicat în politică. El a fost activ politic și când s-a ales primul președinte, rămâne activ politic și acum. El înțelege și cunoaște cel mai bine situația poporului nostru. El îmi va explica mai bine decât multiplele sursele de informare, din presa tipărită sau cea electronică. Din păcate, presa poate face manipulări de tot felul, știri false și reclame plătite de diferiți politicieni. Cum să se descurce un cetățean care nu are abilitatea de a selecta și filtra informația?

Ceea ce am înțeles până acum este că sinceritatea și onestitatea fac totul. Mi se pare firesc ca o campanie electorală să fie cât mai reală, adică veridică, și simplă, dar nu una în care cineva minte și spune lucruri false. Desigur, ar fi normal ca cineva să spună lucruri care nu sunt neapărat realizabile, să promită multe. Se numește populism. Dar cel mai urat lucru mi se pare faptul ca un popor atât de omenos ca al nostru să se poată lăsa manipulat de diferite opinii.

Cel mai important lucru este să avem opinia noastră, fundamentată pe informare corectă și sprijinită pe argumente pe care le putem noi înșine susține. Să ascultăm ce spun și alții, dar, dacă avem argumentele noastre, să nu ne lăsăm ghidați de alți oameni. Că nu le lăsăm corupți de bani, promisiuni, facilități. Opinia nu se vinde și nu se cumpără.

Azi, când încă nu știu care va fi rezultatul scrutinului, vreau să vă îndemn, oameni maturi: „Ieșiți la vot, dragi moldoveni, pentru o Moldovă mai prosperă! Pentru viitorul copiilor care ACUM au paisprezece ani!”.

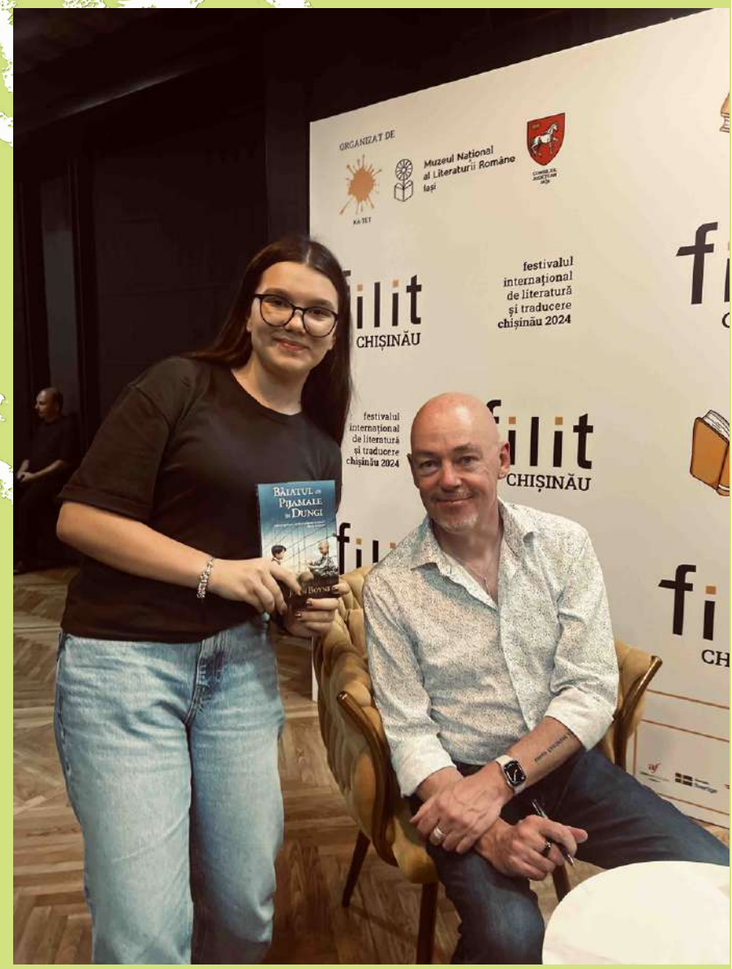

În fotografie, Valeria Urâtu, elevă în clasa a VIII-a „O”, autoarea acestui articol, alături de autorul romanului „Băiatul cu pijamale în dungi”, John Boyn. Valeria a fost prezentă, alături de alți colegi, la întâlnirea cu scriitorul, în cadrul FILIT Chișinău, 2024.

„Ieșiți la vot, dragi moldoveni, pentru o Moldovă mai prosperă! Pentru viitorul copiilor care ACUM au paisprezece ani!”

English Language Contests are valuable opportunities for students to enhance language skills, boost confidence, and foster critical thinking. It also encourages healthy competition and personal growth through diverse, real-world language tasks.

The Hippo Olympiad, officially known as the Hippo International English Language Olympiad, is a global competition aimed at promoting English language proficiency among students from primary to secondary levels. It tests participants' skills in reading comprehension, listening, writing, and vocabulary. The competition is divided into various age categories, and students from around the world compete to qualify for regional and final stages.

The Hippo Olympiad

Being an avid English learner, I'm always up for new challenges in which I have to put my English skills to work. As soon as I found out about the international "Hippo" contest from my teacher, I decided that it'd be worth trying. The first two stages of the contest were in Moldova, and I had placed in both of them, therefore getting the chance to go to the "European Qualifiers" in Lido di Jesolo, Italy. I went there with my father, having a wonderful experience exploring the city, as I found it beautiful.

All participants were accommodated in the two hotels the Hippo organisators were collaborating with. I found the location- really nice because we were right next to the seaside. We were given a program for the following day, firstly we had the test, which I found a bit difficult because of some of the exercises.

Afterwards, we had free time until evening, when the winners would be announced. A participant from our Moldova group had placed 3rd in Hippo 1, which was amazing. Because I didn't place, I felt demoralized at first, but I'll forever be grateful for the chance I was given to participate in this contest and I encourage others to sign up, because it doesn't hurt to try.

Berlinschi Adelina, 8th "Z" grade

I was very happy when I found out that I would go to Venice for an English contest. My family was excited too when they were told that I am one of the best at English for my age.

The next day the main event took place. Pupils from different countries participated in this contest.

After the test I was pretty discouraged, I thought I was close to the last place.

At the rewards ceremony I started crying because I wasn't named in the first three.

When we arrived home, my mom got a message from the Hippo Contest and found out that I had been the 4th place.

I was very proud of myself. Oh, and I forgot to mention that we visited Venice after the contest and we got lost. We almost missed the boat back to our hotel.

Duminica Dario-Daniel, 4th "Cn" grade

Deutschland

Ein Jahr voller Abenteuer:
Freundschaften und Erfahrungen in Deutschland

Mein Austauschjahr war voller Ereignisse und ich habe viel gelernt. Ich habe nicht nur Deutsch gelernt, sondern auch wichtige Erfahrungen fürs Leben gemacht. Das Leben in Deutschland war ganz anders als mein Leben in Moldawien. Ich glaube, niemand kann wirklich verstehen, wie viele Abenteuer ich in Deutschland erlebt habe. Das Wichtigste in meinem Austauschjahr waren die Freundschaften, die ich gemacht habe. Ich habe nicht nur Freunde in Deutschland gefunden, sondern auch Leute aus Brasilien, der Türkei und Thailand kennengelernt. Diese Freundschaften werden mir später im Leben helfen. Ich schätze die Freunde, die ich in Deutschland gefunden habe, sehr. Es war auch nicht schwer, neue Freunde finden. In den beiden Familie, bei denen ich gewohnt habe, habe ich gleich am ersten Tag neue Leute kennengelernt. Ich hatte Freunde, mit denen ich auf Partys gehen konnte. In Deutschland gibt es oft Partys, besonders in kleinen Städten. Meine Lieblingsparty war die „Kirmes“, ein Volksfest in jeder Kleinstadt mit Musik und Bier. Die Familien, bei denen ich gewohnt habe, waren ganz anders als meine eigene Familie. Ich musste mich an einen neuen Lebensstil gewöhnen. Ehrlich gesagt mochte ich die zweite Familie lieber, weil sie zur Hälfte mexikanisch war. Es hat mir gefallen, mit ihnen zu leben, obwohl die Stadt Schönstein nur 200 Einwohner hatte. Deutschland ist ein schönes Land, und die großen Städte haben mir sehr gut gefallen. Von allen Städten, die ich besucht habe, mochte ich Frankfurt am wenigsten, obwohl es am nächsten lag. Meine Lieblingsstadt war Berlin, weil sie eine reiche Kultur hat und ganz anders ist als andere deutsche Städte. Ich würde Berlin gerne noch einmal besuchen. Insgesamt war die Zeit in Deutschland für mich sehr bedeutend, nicht nur geistig, sondern auch körperlich. Meine Zeit im Ausland hat mir viele wertvolle Erfahrungen gebracht und mir gezeigt, wer meine wahren Freunde sind. Ich würde ein Austauschjahr jedem Jugendlichen empfehlen, der ein anderes Leben kennenlernen möchte.

***Mustea* Anton,**
die Klasse 12 “C”

Meine Reise
nach Deutschland

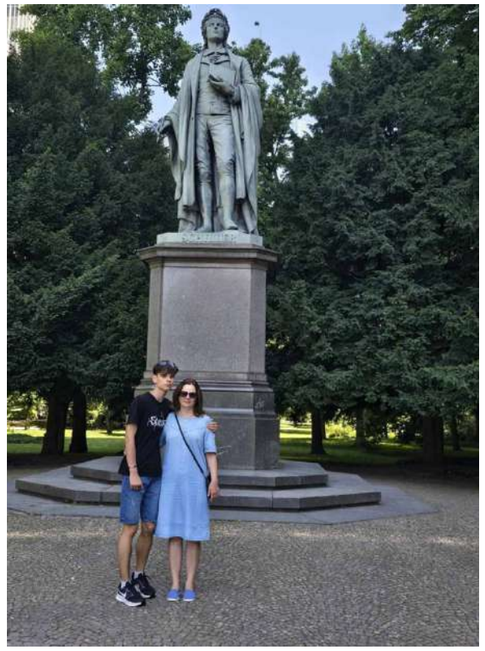

In den Sommerferien war ich in Deutschland, in Frankfurt, um Freunde zu besuchen. Ich bin mit dem Flugzeug vom Flughafen Chisinau zum größten Flughafen nach Deutschland geflogen.
Das Erste, was mir auffiel, war, dass es viele Flugzeuge gab und dass sie so groß waren. Auch der Flughafen war riesig, und ich könnte mich fast verlaufen, aber unsere Freunde haben uns abgeholt und uns zu ihrem Haus mitgebracht. Die Häuser sahen anders aus und die Orte waren sehr unterschiedlich zu denen, die ich aus Moldawien kenne.
Ich bin mit dem Bus ins Stadtzentrum gefahren und habe bemerkt, dass es in allen Bussen kostenloses Wi-Fi gibt. Auch das Bezahlen für die Fahrt war anders. Auf dem Weg ins Zentrum habe ich ein Gebäude gesehen, das wie die Titanic aussieht. Im Stadtzentrum habe ich viel erkundet.
Mir sind viele Unterschiede aufgefallen, zum Beispiel, dass die Taxis nicht gelb, weiß oder schwarz, sondern beige waren. Außerdem gab es weniger Autos und viele Leute fuhren mit dem Fahrrad. Überall, wo man hinsah, waren Gruppen von Leuten mit Fahrrädern unterwegs. Ich hatte viel Spaß und habe Eis und leckeres Essen genossen. Ich habe auch ein chinesisches Restaurant besucht. Ich war auch bei einem Fußballspiel (Rumänien - Holland) auf dem Frankfurter Fußballstadion. Mein Besuch in Deutschland war sehr schön, und es hat mir sehr gut gefallen.

***Afteni* Vlad,**
die Klasse 9 “P”

Von Wien bis Neuschwanstein:

Ein Schülertrip voller Überraschungen!

Liebe Leserinnen und Leser der Schülerzeitung,

wir, 37 abenteuerlustige Schüler, machten uns im Mai auf den Weg, um die Städte Wien und München zu erkunden. Hier ist unser Reisebericht – spannend, humorvoll und voller Überraschungen!

Stellt euch vor, ihr seid mit 37 neugierigen Schülern und ein paar mutigen Lehrern auf großer Abenteuerreise! Genau das haben wir gemacht. Unser Abenteuer begann in der wunderschönen Stadt Wien. Schon beim Aussteigen aus dem Bus wussten wir, dass dies eine besondere Reise wird. Zuerst haben wir die berühmte Wiener Altstadt erkundet. Überall gab es prächtige Gebäude, köstliche Kuchen und freundliche Wiener. Der Höhepunkt in Wien war aber definitiv der Prater. Was für ein Spaß! Wir sind mit dem Riesenrad gefahren und hatten eine grandiose Aussicht über die Stadt. Einige von uns haben die wilden Achterbahnen ausprobiert – zum Glück haben wir das Schnitzel vorher gegessen und nicht danach Natürlich lief nicht immer alles glatt. In Wien hatten wir ein paar Schwierigkeiten, uns auf dem U-Bahn-Netz zurechtzufinden – aber hey, das ist doch auch Teil des Abenteuers, oder?

München:

Fußballfieber und Autospaß

Unser erstes Ziel in München war die Allianz Arena. Wow, was für ein Stadion! Wir haben uns gefühlt wie echte Fußballstars, als wir durch die riesigen Tribünen gelaufen sind. Wir konnten das riesige Stadion des FC Bayern München von innen sehen und sogar die Umkleidekabinen der Spieler betreten. Ein unvergessliches Erlebnis! Ein paar von uns versuchten sogar, ihre besten Torjubel nachzumachen! Ein weiteres Highlight war unser Besuch im BMW Museum, wo wir in die faszinierende Welt der Autos eintauchten. Von alten Klassikern bis hin zu den neuesten Modellen war alles dabei. Einige von uns träumten bereits davon, mit einem dieser schnittigen Wagen die Straßen unsicher zu machen! Wer wusste, dass Autos so cool sein könnten?

Aber, Leute, das Beste kommt noch! Unser Ausflug zum Eibsee und zum Neuschwanstein Schloss Zwischen grünen Wäldern und klaren Seen war wie eine Szene aus einem Märchen. Der Eibsee erstrahlte in seinem tiefblauen Glanz, und das Neuschwanstein Schloss thronte majestätisch über den bayerischen Hügeln.
Nach Tagen voller Lachen, Entdeckungen und einem kleinen Missgeschick oder zwei, sind wir alle mit unvergesslichen Erinnerungen und ein paar zusätzlichen Kilos von den köstlichen deutschen Leckereien nach Hause zurückgekehrt. Also, liebe Leserinnen und Leser, packt eure Koffer und macht euch auf den Weg nach Deutschland. Ihr werdet es nicht bereuen!

Eure 37 reisenden Schülerinnen und Schüler der Klassen 10 – 12 !

Toamna vine cu o serie de provocări, una dintre cele mai mari fiind...

învățarea!

Vacanțele active, lipsa regimului zilei, precum și a cerințelor de învățare regulate, fac ca revenirea și reînceperea anului școlar să fie tumultuoasă și plină de provocări. Pentru a izbuti e nevoie să ne asigurăm că avem nu doar condiții prielnice învățării, dar și deprinderi de a învăța eficiente, precum și abilități, tehnici de autoreglare emoțională.

Iată câțiva pași concreți pe care îi poți urma, pentru a îmbunătăți abilitățile de învățare:

Nu încerca să înveți ceva, citind și recitind la infinit.

Cercetările arată că pentru o mai bună însușire a unui material, cititrea în continuu nu dă randament. E necesar ca, ulterior lecturii, să răspunzi la o grilă de întrebări sau să relatezi ce ai înțeles. Implică prietenii sau părinții în procesul chestionării, astfel vei reuși să asimilezi mai interactiv și eficient materia.

Repetă la intervale regulate, făcând pauze.

În procesul de învățare e necesar să înțelegem că anume creierul e un sistem complex care obosește de la stres constant. Tocmai de aceea, pauzele la intervale regulate sunt necesare. Repetarea în circumstanțe și la ore diferite permite o asimilare mai bună a materiei, decât opțiunea de a insista constant asupra unei sarcini de învățare.

Transpune textele în imagini și evidențiază cuvintele cheie mnemonice.

Această tehnică implică încercarea activă de a genera imagini mentale ale materialului studiat, prin evidențierea cuvintelor semnificative.

Intercalează materiile în procesul sesiunilor de studii.

Efectuând mai multe exerciții de același fel, putem comite greșeli mecanice. Pentru evitarea acestora, e suficient să faceți pauză pentruv teme la alt obiect și, ulterior, să reveniți la ele.

Auto-explicația sau distribuirea de informații.

Un material devine mai ușor de înțeles atunci când încerci să îl explici prin propriile cuvinte, fie ție, fie unui coleg, prieten sau chiar părinților. Foarte util în procesul de explicare este să conectăm informația nouă cu materia studiată anterior.

Echilibrul emoțional și starea de bine încep prin a acorda atenție emoțiilor și trăirilor tale. Definește-le, scrie-le pe foaie și întreabă-te dacă emoția ta te duce spre victimizare sau spre soluții și câștig. Manifestă recunoștință zilnică și antrenează-ți mintea prin calcule și învățare de cuvinte noi în fiecare zi. Și nu uita, o minte sănătoasă e rezultatul unui corp sănătos, deci, practică mișcarea, exercițiile, sportul în fiecare zi!

Cu drag de voi, Anna

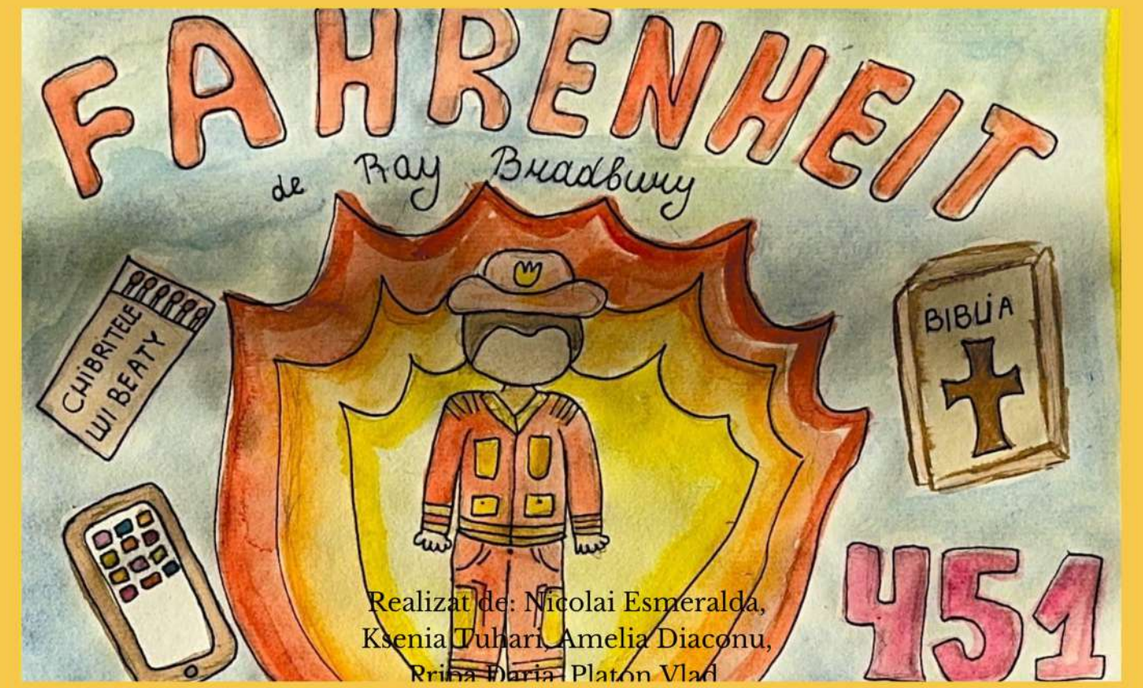

„PÂNĂ ÎN ACEL MOMENT CREDEA CĂ ESTE FERICIT, DAR ÎNTREBAREA FETEI L-A PUS PE GÂNDURI.”

„MONTAG INTRĂ ÎN CAMERĂ ȘI O VEDE ME MILDRED INCONȘTIENTĂ, ALĂTURI DE ACEASTA, STĂ O STICLĂ DE SOMNIFERE GOALĂ.”

„CEI DOI OPERATORI ÎI SCHIMBĂ SÂNGELE LUI MILDRED ȘI AFIRMĂ CĂ ÎN JUMĂTATE DE ORĂ ACEASTA ÎȘI VA REVENI.”

„STONEMAN ȘI BLACK AU SCOS DIN BUZUNARE REGULAMENTUL CARE CUPRINDEA UN SCURT ISTORIC AL COMPANIEI POMPIERILOR DIN AMERICA ȘI MONTAG CITI URMĂTOARELE:”

„MONTAG FURĂ O CARTE, PE CARE A STRÂNS-O LA PIEPT. MONTAG NU FĂCUSE NIMIC, MÂNA LUI AVEA UN CREIER AL EI.”

„BEATTY A ÎNCEPUT A NUMĂRA PĂNĂ LA 10. FEMEIA REFUZĂ SĂ IASĂ ȘI POMPIERII ÎI DAU FOC FEMEIEI ȘI CĂRȚILOR EI.”

„MONTAG CADE BOLNAV, ACESTA ASCUNDE CARTEA SA SUB PERNĂ. MILDRED VINE CU MOFTUL DE A CUMPĂRA AL PATRULEA ECRAN”

„CAPITANUL BEATTY ÎL VIZITEAZĂ PE MONTAG ȘI ÎI VORBEȘTE DESPRE VALORILE CULTURALE A PROFESIEI SALE”.

„MONTAG A SCOS DIN AERUL CONDIȚIONAT CĂRȚI MICI, MARI, VERZI, ROȘII, GALBENE PE CARE LE AZVÂRLI PE PODEA. PE PODEA ZĂCEAU VREO 20 DE CĂRȚI”.

„MONTAG ȘI-A AMINTIT DESPRE ÎNTÂLNIREA CU PROFESORUL DE ENGLEZĂ, FABER. AZI VOIA SĂ DISCUTE CU EL, ȘTIIND CĂ AU CUNOȘTINȚE COMUNE.”

„ÎN DRUMUL SPRE FABER, MONTAG A ÎNCERCAT SĂ MEMOREZE BIBLIA, ÎNSĂ RECLAMA LA PASTĂ DE DINȚI ÎL ÎNTRERUPEA. CÂND CEI DOI S-AU ÎNTÂLNIT, FABER I-A DAT O CASCĂ SUB FORMA UNUI GLONȚ VERDE PRIN CARE PUTEAU COMUNICA LA DISTANȚĂ.”

,,MILDRED A INVITAT PRIETENELE SALE PENTRU A PRIVI CLOVNUL ALB ȘI A DISCUTA.”

,,ACEȘTIA ÎNCEP A DISCUTA POLITICĂ.”

,,CÂND COLO, MONTAG ÎNCEPE A CITI O POEZIE DINTR-O CARTE ȘI O FACE PE DOAMNA PHELPS SĂ PLÂNGĂ.”

„O ALARMĂ SUNĂ, ÎNSĂ FOARTE CIUDAT, MONTAG REVINE LA CASA LUI...”

„FAȚA LUI MONTAG ERA CA O STANĂ DE PISTRĂ, LIPSITĂ DE ORICE EXPRESIE.”

,,MONTAG DĂ FOC PROPRIEI SALE CASE.”

,,DEODATĂ CĂPITANUL BEATTY SE PREFĂCU ÎNTR-O FLACĂRĂ URLĂTOARE”

,,MONTAG ESTE URMĂRIT DE CÂINELE MECANIC ȘI O IA PE DRUMUL SPRE CASA LUI FABER.”

„MONTAG AJUNSE LA RÂU. VÂRÎ MÂNA , SE ÎNCREDINȚASE CĂ E ADEVĂRATĂ ȘI SE SCUFUNDĂ.”

ZĂRI ÎN DEPĂRTARE MULTE MÂINI CE SE INTINDEAU SPRE CĂLDURA LUI - MÂINI ALE CĂROR BRAȚE ERAU ASCUNDE ÎN INTUNERIC.

DEASUPRA MÂINILOR TREMURAU MAI MULTE FEȚE, CARE TREMURAU ODATĂ CU FLACĂRA FOCULUI. ÎN VIAȚA LUI, MONTAG, NU ȘI-A ÎNCHIPUIT CĂ FOCUL AR PUTEA ȘI SĂ DEA, NU NUMAI SĂ IA.”

„ȘI DEODATĂ AUZI GLASURILE OAMENILOR CARE VORBEAU.”

„AVIOZNE, BOMBE, FUSESERĂ ARUNCATE PESTE TOT. RĂZBOIUL SE ÎNCEPUSE..”

Începutul acestui an de studii se anunță foarte bogat în cărți citite. Să amintim de Lecturiada profesorilor, de Lecturiada Părinților și a Elevilor, care e în plină desfășurare, de Lectuida Juniorilor și a Seniorilor, dar și de lunarele ateliere de lectură. Carte pe pâine, am putea spune. Or, până la noi, au afirmat-o predecesorii: „Ai carte, ai parte”.

MOMO, TE ÎNDEMN SĂ CITEȘTI!

Să citești e minunat! Pentru mine, a citi este ca și cum ai lua vitamine, într-o formă gustoasă. Cu toate acesta, nu toată lumea adoră să citească. Pentru aceasta e nevoie să ai pasiune pentru carte. Și eu, într-un fel, îi înțeleg pe acești oameni, căci mie, spre exemplu, nu-mi place voleiul, chiar dacă tuturor prietenilor mei le place acest sport. Dar câteodată, când joc volei, începe să-mi placă. Prin acest exemplu, vreau să spun următoarele: ca să-ți placă ceva, trebuie să încerci. Cu alte cuvinte, persoanele care spun că nu la place cititul, de fapt, nu au încercat niciodată să citească cu adevărat.

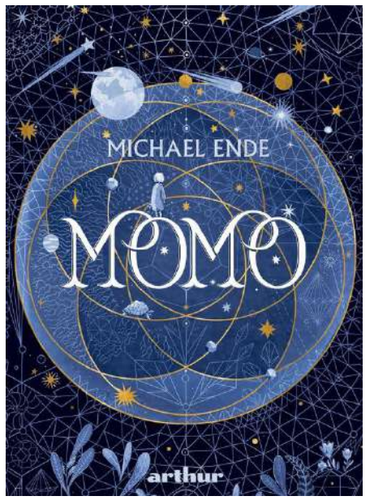

Am citit în această vacanță o carte care m-a fascinat „Momo”, de Michael Ende. Această fetiță, Momo, nu citește. Nu-i place! Iar eu știu de ce: deoarece nu a încercat a citi cartea potrivită. Părerea mea este că cel care citește nu ar fi în stare să-i recomande lui Momo ceva potrivit, o carte care ar face-o să iubească lectura. Eu, în schimb, fiindcă citesc, aș putea cu mare ușurință să-i recomand o carte. Pentru aceasta, voi ține cont de faptul cum este Momo, ce caracter are, unde s-a născut, cum trăiește, ce preferă și altele.

Cred că Momo are un caracter foarte puternic, dacă i-a înfruntat pe domnii cenușii de fiecare dată, chiar dacă îi rea frică. Este orfană, dar își face mulți prieteni. La un moment dat aceștia au părăsit-o, dar aceasta nu a oprit-o să devină mai puternică. Ea trăiește în ruinele unui amfiteatru, folosește niște obiecte vechi, dăruite de femeile milostive ale comunității dar oricum e fericită. A fugit de la orfelinat, nu avea părinți, nu era protejată, dar nimic nu a făcut-o să se simtă nefericită.

Făcând această analiză, știu, cu siguranță, ce cartea i-aș recomanda. Această carte este „Pollyanna, jocul bucuriei”, de Eleanor H. Porter.

Viața Pollyannei seamănă mult cu cea a lui Momo. Ambele fete au rămas orfane și trec prin mai multe încercări. Cu toate acestea, orice li s-ar fi întâmplat, ele erau vesele. Și tot ambele îi făceau fericiți pe oamenii din jurul lor, prin pofta llor de viață, de comunicare, prin zâmbetul lor nelipsit de pe buze. Ele aveau prieteni și credeau în prietenie, chiar dacă nu toți le erau prieteni adevărați și nu erau mereu buni cu ele.

Pollyanna, fiică de pastor, a trăit o copilărie foarte grea. După moartea părinților ei, a fost nevoită să plece la mătușa ei, care nu era prea zâmbitoare și nici nu iubea copiii. Era o femeia aspră și posacă. Petrecând foarte mult timp cu mătușa sa, Pollyanna a făcut-o să se schimbe, să se deschidă și să reînflorească.

Chiar dacă fiecare dintre fete are povestea ei, poveștilor lor se aseamănă puțin. De aceea și cred că lui Momo i-ar plăcea să citească despre Pollyanna. La începutul istorisirilor din carte, ambele sunt relativ bine, iar pe parcurs, ambele au de trecut peste o mare încercare.

Momo trebuia să-i înfrunte pe domnii cenușii, cei care au venit să le fure timpul oamenilor. Chiar dacă la început era susținută de comunitate, apoi doar de copii, în cele din urmă, rămâne singură. O fetiță și niște ființe înspăimântătoare, care o urmăresc. Bine, nu chiar singură, pentru că intervine maestrul Hora, care i-o trimite drept tovarăș pe țestoasa Casiopeea. Cu ajutorul lui Hora și al Casiopeei, Momo reușește să rezolve MAREA CRIZĂ A TIMPULUI, salvându-se nu numai pe ea, ci și pe toți ceilalți, care s-au lăsat prinși în capcana economisirii timpului.

La rândul ei, Pollyanna, ajutându-i pe atâția oameni, făcând atât lume fericită, are de trecut peste propria ei nefericire. Este lovită de un automobil și rămâne imobilizată la pat. Cred că lui Momo i-ar plăcea să citească despre cum poți rămâne optimist când ești prizonierul patului, apoi al căruciorului cu rotile! Cum e, când toți doctorii nu întrevăd nicio șansă de recuperare, să existe un doctor care să facă minunea și pentru Pollyanna! Și fata s-a ridicat în picioare!

Dragă Momo, de regulă, ne plac cărțile în care ne regăsim! Căutăm un fel de cărți-oglindă pentru noi, pentru visurile noastre. Roagă-i pe prietenii tăi să-ți dăruiască sau să-ți împrumute „Pollyanna, jocul bucuriei”, de Eleanor H. Porter. Vreau să cred că prin această lectură ai să începi să iubești cărțile!

Ciuciu Sara, elevă în clasa a V-a „D”

*„Persoanele care spun că nu la place cititul, de fapt, nu au încercat niciodată să citească cu **adevărat**”.*

UN ROMAN
DE CINCI STELE

Desen realizat de Schivu Amelia, clasa a 8-a „O”

Romanul „Omul-amfibie”, pe care l-am citit în vacanța mare pentru a fi cu lecturile la zi, ăn cadrul atelierelor, este scris de autorul rus Alexandr Beleae. A fost publicat în 1928. Aproape 100 de ani în urmă! Această operă scrisă cu talent este un „must read” pentru cititorii pasionați de intrigi complexe

Romanul povestește despre viața tânărului Ichtyandru. Povestea lui începe în momentul în care Baltazar, tatăl său, îl duce la doctorul Salvadore, pentru a-i salva viața micuțului. Din interese proprii (făcea experimente ciudate pe animale), Salvadore îl minte pe Baltazar, spunându-i ca Ichtyandru nu poate fi salvat. Totuși doctorul se gândește să-i implanteze branhiile unui rechin, ca băiețelul să poată trăi.

Desen realizat de Urechi Amelie, clasa a 8-a „O”

Peste ani, Ichtyandru devine o legendă vie în Buenos Aires, cu numele „Diavolul Mării”. Tânărul trece prin diferite peripeții, trăind și o frumoasă poveste de iubire. Astfel, romanul are niște puncte-cheie, foarte atractive, printre care se numără întâlnirea cu Guttiere, salvarea ei din colții rechinului, dragostea celor doi tineri, judecata din oraș, fuga spre Australia. Firul narativ al acestui roman este foarte bine legat. Fiecare capitol face ca acțiunea să fie tot mai palpitantă. Autorul a structurat textul foarte meticulos, cu multă atenție și pricepere.

Personajele romanului sunt conturate prin antiteză: tatăl adevărat al lui Ichtyandru și Salvadore, tatăl lui adoptiv, naivul și încrezătorul Ichtyandru și perfidul Pedro Zurita etc.

Ichtyandru (omul-pește) este un tânăr cu o boală de plămâni, care nu se poate afla mult timp pe uscat, în schimb, este ca la el acasă în apa oceanului. Pedro Zurita este un căutător de perle, care are dorința de a deveni cel mai bogat om al Argentinei, lipsit de omenie, onoare și bunătate. Baltazar este un om iubitor, care își pierde copilașul mult iubit, fără să știe că acesta a rămas viu. Tot Baltazar este tatăl adoptiv al Guttierei, fata de care s-a îndrăgostit Ightiandru și lucrătorul lui Zurita. Iar Pedro Zurita îl șantajează cu banii, forțând-o pe Guttiere să-i devină soție, ca să-i ierte datoria lui Baltazar. Guttiere este o fată curajoasă și decisă. Aceasta dorește să se căsătorească cu Ichyandru, dar este sechestrată de Zurita.

Romanul este printre preferatele mele. El a avut un impact puternic asupra cunoașterii mele si asupra gândirii mele critice. Mă întreb dacă e corect ce a făcut Salvadore (poate, oare omul să se joace de-a Dumnezeu?), dacă Ichtyandru procedează corect, cand pleacă singur spre Gulfstream.

Așadar, romanul „Omul-amfibie”, de Alexandr Beleaev, este potrivit pentru toți iubitorii de intrigă si acțiune. Pentru mine, este un roman de 5 stele. De același autor, urmează să citesc romanul „Capul profesorului Dowell”.

Zanoga Mihai, clasa a VII-a „C”

ANISIA –
fetița semizeu

Vara aceasta, am citit prima carte din trilogia cu Anisia, fetița semizeu, „Anisia și uneltele fermecate”, de Cosmin Perța. Am devorat-o, mai bine zis. Îmi amintesc că era foarte cald, m-am ascuns în camera mea, am deschis-o și am făcut un salt imaginar. Unde am ajuns? Vă spun. Într-o lume magică, fascinantă. Am cunoscut-o pe Anisia, o fetiță de 13 ani, care trăiește la o casă de copii, ICC 38. Fetița are un talent deosebit, știe să vorbească cu animalele. Cine nu și-ar dori, cel puțin, pentru o zi, să poată înțelege limbajul necuvântătoarelor?

Fiind orfană, pierdută, fără prieteni, Anisia se aventurează într-o misiune de căutare a fratelui ei. Mai întâi, șterpelește o scoică din acvariu, acesta îi va deveni amică și o va ajuta de nenumărate ori. Apoi, fură o carte cu vrăji din cabinetul directoarei. Da, Anisia e o fetiță șmecheră. Și-a găsit o aliată pe măsura tuturor peripețiilor. Scoica Johanna va călători și în celelalte volume.

În continuare, veți descoperi o serie de minunății: incantații pentru invizibilitate, levitație, telechinezie, manipulare termică. Șirul poate continua. Pe mine m-a impresionat aventura eroinei. Anisia e de partea binelui, pe când Lorzii Ceții, de partea cealaltă, întunecată. Anisia străbate păduri, luptă cu Lorzii Ceții, îi îmblânzește pe zei. Anisia este eroina ideală, nu pentru că obține două unelte secrete de la zei, ci pentru că știe să-și recunoască greșelile, să ceară ajutor, să găsească soluții creative în situații dificile.

Să o citiți! Drept pretext pentru lectură, vă las aceste fragment: *Filosoful pământean Platon consideră că prietenia este proprie doar celor mai inteligente creaturi și nu poate exista decât între egali.*

Popovici Otilia, clasa a VI-a „Ț”

ECOGRAFIE
de Alexandru Popescu

Unul dintre romanele citite și discutate în atelier, de liceenii, este „Ecografie”, de Alexandru Popescu. Acest roman creează o dilogie a războiului transnistrean, alături de „Montana”, de același autor. Semnificația romanului m-a intrigat în vederea creării unei metafore grafice. Această metaforă schițează trupul unei fete tinere, îmbracate în kimono de karate, sugerând-o pe eroina romanului „Ecografie” de Alexandru Popescu, Inga. Ea ține într-o mână poza de la un ecograf, imagine ce ne duce cu gândul la prima scenă din carte, în care Inga se află la consultația medicală, unde refuză sa afle sexul copilului pe care îl poartă, deja de 8 luni, în burtă. Cealaltă mână a Ingăi se odihneste pe burtă, iar privirea femeii este îndreptată în jos, drept semn al conexiunii profunde dintre ea și copilul cu care i s-a recomandat să vorbească cat mai mult. Celelalte două mâini, străine, simbolizeaza presiunea oamenilor din jur, inclusiv a soțului, care vor să afle insistent ce urmaș poartă Inga: fată sau băiat. Prin acest detaliu se profilează ideea de tensiune dintre dorințele personale și influențele externe – dilemă pe care o trăiește Inga în timpul sarcinii. Eroina se află în fața unei case vechi, locuință în care viețuiește cu soțul ei, învățătorul de karate și tatăl copilului ei. Între un trecut pe care trebuie să-l accepte și ăntre un viitor la care trebuie să se adapteze.

Ungureanu Francesca,
clasa a XI-a „P”

Secvențe de la atelieriul claselor a XI-a și a XII-a, în baza romanului „Ecografie, de Alexandru Popescu. Atelierul a abordat romanul din perspectiva inteligențelor multiple. Autoarea conceptului este Pârțac Mariana, profesoară de limba și literatura română.

FILIT

Unul dintre evenimentele literare din această toamnă a fost participarea liceului nostru în cadrul Festivalului Internațional de Literatură și Traducere (FILIT). FILIT aduce ocazia de a-i vedea, a asculta și de a discuta cu autori renumiți. Cu John Boyne, de exemplu. FILIT-ul din acest an a dus-o la Chișinău pe scriitoarea Simona Antonescu, autoarea romanului „Hanul lui Manuc". Acum trei ani, acesta a fost unul dintre romanele Lecturiadei. Am fost niște privilegiați, s-o avem în liceu pe talentata și cunoscuta scriitoare. Cum este, ce voce are, ce fel de privire? Ce le-ar putea spune tinerilor de azi o scriitoare pentru care trecutul istoric este un fel de prezent al ficțiunii?

Simona Antonescu mi-a lăsat o impresie deosebită. Deși citisem „Hanul lui Manuc" înainte de întâlnire, conversația cu scriitoarea mi-a permis să înțeleg mai profund povestea și contextul în care aceasta a fost creată. Simona Antonescu are un fel aparte de a vorbi despre istorie, mai ales despre modul în care reușește să îmbine faptele reale cu ficțiunea, făcându-le să pară parte dintr-un tot unitar. În „Hanul lui Manuc", aceasta a reușit să redea o perioadă istorică plină de tensiuni și intrigi politice, în care destinele personajelor sunt influențate nu doar de deciziile lor, ci și de evenimentele majore din jurul lor. La întâlnire, autoarea a vorbit despre cât de important este să aduci la viață epoci istorice fără a distorsiona adevărul, dar, în același timp, să îți permiți să îmbogățești povestea cu detalii care să o facă mai atractivă pentru cititori.

Un alt aspect care mi-a atras atenția în timpul întâlnirii a fost modul în care Simona Antonescu a subliniat importanța cercetării detaliate. A vorbit despre cât de mult a studiat arhivele, documentele și cronologiile evenimentelor istorice pentru a construi cât mai realist universul din „Hanul lui Manuc". Mi-a plăcut această abordare meticuloasă și serioasă a scrisului, care mi-a demonstrat că pentru a crea literatură de calitate este nevoie nu doar de talent, ci și de multă muncă și dedicație.

Citind „Hanul lui Manuc", am fost impresionată de felul în care Simona Antonescu a reușit să capteze atmosfera Bucureștiului de la începutul secolului al XIX-lea. Întâlnirea cu ea mi-a confirmat că nimic nu a fost întâmplător în construcția acestui roman: fiecare detaliu istoric, fiecare descriere a unui loc sau a unui personaj a fost atent gândită și documentată. Autoarea a menționat că s-a inspirat din diverse surse, pentru a reda cât mai fidel viața de atunci, inclusiv din poveștile transmise oral sau din corespondența oficială din acea vreme. Astfel, am înțeles mai bine cum ficțiunea și istoria se împletesc într-un mod armonios.

Întâlnirea cu Simona Antonescu a fost o experiență nu doar plăcută, ci și educativă. M-a făcut să apreciez mai mult munca unui scriitor și să văd literatura dincolo de simpla plăcere a lecturii. Am plecat de la întâlnire cu dorința de a citi mai multe cărți scrise de ea și cu o apreciere mai profundă pentru romanul „Hanul lui Manuc", pe care probabil îl voi reciti cu o înțelegere nouă, având în minte toate detaliile împărtășite de autoare.

Calmîc Alina, clasa a XI- a „P"

Întâlnirea cu scriitoarea Simona Antonescu a fost un moment deosebit și plin de emoție. Am avut ocazia să descopăr o persoană caldă, deschisă și extrem de pasionată de ceea ce face. Dincolo de cuvintele așternute pe hârtie, am putut simți dedicarea și entuziasmul ei pentru fiecare poveste pe care o spune. Autograful primit a fost un simbol al acestui moment special. Simona Antonescu a scris câteva cuvinte care nu doar că îmi vor aduce aminte de această întâlnire, dar mă vor inspira de fiecare dată când voi deschide cartea. E un gest simplu, dar care poartă o valoare emoțională mare, pentru că a venit din partea unei persoane care a reușit să îmi transmită, prin scrisul său, sentimente și povești profunde. Ca scriitoare, Simona Antonescu se remarcă prin atenția la detalii și prin felul în care construiește lumi pline de viață și personaje memorabile. Din discuția cu ea, mi-am dat seama că în spatele fiecărei cărți se află o cercetare riguroasă și o grijă aparte pentru autenticitate. A fost un privilegiu să o cunosc și să îi ascult gândurile despre scris și despre creație, iar întâlnirea aceasta va rămâne una dintre amintirile mele cele mai dragi.

Matricala Victoria, clasa a XI-a „P"

Profersorii noștri

Dragi cititori, acum trei ani, încercam să conturăm rubrica despre profesori care urma să vi-i prezinte altfel. Încercam să „coborâm" acești oameni de la catedrele de unde predau și să-i aducem în mijlocul vostru, cu istoriile, aventurile și amintirile lor despre cum au fost ei elevi. Despre cum au fost copii, exact ca voi. Ne-am gândit, așadar, să vă readucem o nouă galerie a portretelor celor care vă predau, dar surprinși într-o ipostază spre care doar prin puterea gândului pot reveni. Citiți-le portretele verbale, pentru a descoperi cine este maturul care se ascunde în fiecare dintre fotografii, în ochii copilului de odinioară.

Era o fetiță veselă și zglobie, cu ochi sclipitori și oricând gata de joacă.
Cam așa a și rămas: cu același zâmbet plin de jovialitate! Adora să-și petreacă timpul printre cărți, pierzându-se în povești fascinante care îi aprindeau imaginația. Curioasă din fire, întreba mereu, și de fiecare, despre lumea din jur. Avea un vis mai puțin obișnuit: să devină exploratoare. Dar încă de atunci știa că poate descoperi noi universuri și prin lectură. Cărțile i-au rămas prieteni statornici!

Această fetiță a avut tot timpul tendința de a vedea partea bună a lucrurilor.
Curiozitatea de a învăța și de a explora noi perspective a fost și rămâne trăsătura ei definitorie. A jucat teatru, a cântat la vioară, a fost membră a clubului turistic. Activă, responsabilă, „Întotdeauna gata!" (așa cum îi cerea deviza pionierilor) pentru a acționa chiar și atunci când nimeni nu observă. Optimismul și acum o călăuzește să urce viguros Coloana Infinitului, pentru a transmite elevilor ideea despre ce sunt drepturile și libertățile și pentru a forma cetățeni activi și responsabili.

S-ar putea să nu ghiciți cine e copilul din brațele acestui cuplu de oameni tineri: Mama și Tata.
vDar, dacă vă uitați mai atent la zâmbetul tatălui, dacă remarcați faptul că e nalt ca stejarul, ați putea intui cine e bebelușul cu ochii mari și negri. Pe atunci încă nu știa ce sunt armoniile, ce sunt octavele și tacturile, dar fiți siguri că putea plânge pe toate tonalitățile și putea lua chiar și notele de sus. Și, mai mult decât toate, știa ce este iubirea pe care o cântă acum pe clapele pianului.

La vârsta la care o vedeți, este deja o fetiță responsabilă, pentru că avea deja o soră mai mică. Și încă un frățior.
Îi plăcea grozav să joace rolul de învățătoare și toți copiii din mahala îi erau elevii ei. Tot în joacă! Avea spirit de un bun organizator, de aceea era în fruntea tuturor năzbâtiilor, dar și a unor fapte cuviincioase pentru care primea laude de la toți vecinii. Era creativă (și tot așa a rămas!) și scria poezii. Îi plăcea să picteze și să citească. După cum înțelegeți, a știut dintotdeauna că va fi pedagog! A fost visul ei din copilărie, pe care îl trăiește acum, la maturitate.

Aceasta este fotografie cu istorie.
Puneți imaginația în priză și teleportați-vă în trecut, în școala sovietică. Vedeți uniforma? Poartă cravată, deci, e pionieră. Iar aici e fotografiată pe timp de iarnă, când alte haine, mai groase, sunt ascunse sub uniformă. Funda de pe cap este semnul unei purtări și al unei prestații exemplare. A fost o elevă ambițioasă, străduitoare și încăpățânată, în sensul bun al cuvântului. Era șefă de clasă și se visa profesoară de limbă rusă. Între timp, statutul limbii ruse s-a schimbat, dar eleva de cândva nu și-a trădat dragostea pentru limbi, în general. Ați ghicit cine este?

Era o copilă zglobie, plină de energie.
Mama ei glumea: „Figaro aici, Figaro colo!". Făcea doar ce-i plăcea. Altfel, boicota toate celelalte sarcini sau propuneri.
Când a crescut mai mare, a îndrăgit cititul. Citise practic toată biblioteca din școală, apoi pe cea de la casa de cultură, apoi bibliotecile vecinelor. Când intra pe ușa bibliotecii, doamna bibliotecară zâmbea și-i spunea: „Nu am nimic nou".
Tot de mică a îndrăgit să se joace în făină, cu aluatul. Mama ei știa că, dacă e liniște, fetița se joacă iar de-a pâinea, adică frământă aluatul. A mai făcut și dans, atletică ușoară, lupte libere. Acum, la maturitate, i-au rămas, ca pasiuni, cititul și gătitul.

Această fetiță s-a născut toamna, într-un sat liniștit, aproape de malul Nistrului.
Poate de aceea și este toamna anotimpul ei preferat. Îi plăcea să strângă frunze colorate, să asculte foșnetul lor sub picioare și să simtă mirosul de pământ umed. Dar mai presus de toate, îi plăceau animalele. Avea o pisică pufoasă pe nume Luna și un câine fidel, Molda, cu care se juca în fiecare zi. Vara, își petrecea zilele scăldându-se în apele răcoroase ale Nistrului și construind castele din nisip, tot acolo, pe mal. Seara, se urca pe dealul din spatele casei și privea cerul înstelat, visând la aventuri îndepărtate. Până la urmă, și domeniul pe care și l-a ales este o continuă aventură!

Această fetiță a avut parte de o copilărie foarte fericită alături de părinții ei.
Erau iubitori și înțelegători. O încurajau mereu și o susțineau în toate începuturile ei. Ah, câte vise avea! Adora muzica și lectura. Fiind sora mai mare, avea multă grijă pentru surorile ei mai mici. Era chiar învățătoarea lor acasă! Și avea un vis – să devină învățătoare! Dragostea de școală și de actuala ei profesie i-a cultivat-o prima ei învățătoare. O admira la școală și o imita acasă! Pentru fetiță, învățătoarea era ca o zână pentru mine, care știa să facă minuni!

Era mai timidă decât alții, dar înconjurată de cărți.
Îi plăceau mult oamenii, dar și pajiștile, cerul, zgomotul căruțelor. Umbla desculță prin iarbă. În jurul ei, totul era mister care se cerea dezvăluit: lemnul vechi al scaunului de la poartă, soarele plutind dincolo de deal, zborul încâlcit al gâzelor. Admira cum plesnesc mugurii primăvară, cum lucește roua pe iarbă, cum cad frunzele ruginii toamna, cum curge apa.
Crescând, trăia visând, ca mulți alții, dar visurile ei nu erau totdeauna cuminți și domoale. Și scopurile ei erau posibile. Visa un microscop, visa să termine școala și să experimenteze lucrurile care o interesau. Avea speranțe, avea așteptări. Își spunea în sinea sa: „O să înțeleg și asta, o să înțeleg totul, dar nu cum vor ei. O să găsesc o scurtătură!”.

Fetița din imagine s-a schimbat, așa cum era firesc, doar la exterior.
Interiorul i-a rămas același. Mereu încrezătoare în onoarea și demnitatea oamenilor (cum, oare, a putut colegul de grupă să-i fure banii, dacă educatoarea le-a spus că e rău să furi?!), mereu deschisă către comunicare și mereu aplecată peste cărți sau teme. Crescută cu poveștile lui Creangă, l-a îndrăgit irevocabil pe autor, după ce tatăl ei, profesor de literatură, i-a citit cu glas tare fragmentul despre furatul cireșelor. Ține minte cum hohotea și cum îl ruga pe părinte să i-l citească din nou! De aceea, nu este an în care ea n-ar studia cu discipolii săi măcar un fragment din creația marelui humulestean. Și acum, când e matură, înțelege și mai bine cât prețuiește clipa când părintele și copilul citesc împreună!

După cum o vedeți, iat-o în toată splendoarea sa!
Dulce! Curioasă! Pe cât de angelică, pe atât de strengăriță! Nu se putea să nu fie mereu în centrul atenției, așa cum îi stă bine unui copil născut în căminul studențesc, printre profesori în devenire. Ulterior, unde putea crește, dacă nu tot în școală? Copil aflat mereu, așa cum i se părea firesc, alături și la sfat cu directorul, profesorii și elevii școlii în care activau părinții ei. Știți care e secretul? De atunci, și până azi, școala a rămas mediul ei firesc. Și acum o puteți vedea la sfat cu elevii, cu profesorii, cu părinții, cu directorul.

Acestei fetițe, încă din copilărie, îi plăceau cifrele.
Le întorcea pe toate părțile, obișnuia să formuleze cu ele probleme scurte sau situații-problemă. Fiind mai mare deja, venea deseori, la început de școală, cu toate exercițiile din manualul de algebră rezolvate. V-ați dat seama că acest copil iubea școala și visa să fie profesoară. Ce mai! Un copil prea cuminte! Nu doar că a frecventat școala muzicală, că a învățat să cânte la pian, dar și mai ajuta părinții la treburile casnice și avea grijă de cele două surori mai mici. Dintre toate pasiunile, pe cea a cifrelor nu și-a trădat-o niciodată. Visul de a fi profesoară îl trăiește, în toată gama lui de culori, și în prezent.

A fost un copil tare cuminte, după spusele părinților.
A mers și la grădinița de copii din sat. Cu toate acestea, nu-i plăcea să doarmă la amiază și fugea să mă ascundă în grădinuță cu flori! Primul „învățător” i-a fost tata. Anume el a învățat-o să citească, la doar 6 ani, cu diferite litere: în grafie latină, din manualul din care învățase el, în chirilică – din ziarul „Moldova socialistă” și în limba slavonă veche – din cărțile bisericești din care citea tata. Aceste cărți le păstrează până acum, cu mare sfințenie. Cele mai frumoase jucării le-a primit de la fratele ei mai mare cu 17 ani au fost o minge, o păpușă enormă și o umbrelă de soare cu care umbla pe timp ploios, să o vadă toți vecinii. Își amintește cu câtă plăcere sărea coarda, de-i zburau cosițele hăt sus!

Ați auzit vreodată de copii cuminți? Nu o să vă vină să credeți, dar cel din imagine este chiar așa: genul cela de copil cuminte și ascultător, pe care și-l dorește orice părinte. Haideți să-i numărăm împreună calitățile: atent, plin de respect și mereu gata să învețe ceva nou! Dar, dincolo de cumințenie, avea un spirit creativ și era energic. Iubea dansul și cântecul. Pentru el, erau moduri de a se exprima și de a evada într-o lume plină de culoare și bucurie. Spiritul de a fi creativ i s-a păstrat și la maturitate. Și acum creează, alături de discipolii săi. Voi, cei care ați ghicit despre cine e vorba, ce credeți și despre celelalte calități? Le-a păstrat?

Oare vă spun ochii acestei fetițe cine este?
Oare vă imaginați în ce fel își poartă părul acum, ce are pe cap în locul fundițelor de odinioară? Din ochii acestui copil coboară o cumințenie soră cu timiditatea. O caracterizează creativitatea! Pozitivă din fire, era prietenă cu toată clasa! Chiar dacă la școală a fost o elevă foarte sârguincioasă, nu i-a plăcut niciodată matematica! În schimb, adora limba și literatura română, limba străină, desenul liniar și educația plastică. Dacă ați recunoscut-o, întrebați-o ce limbă străină a studiat. O mai puteți întreba care este acum relația ei cu educația plastică!

De mica era cu inițiativă, dar și cu responsabilitate.
Fiind sora mai mare, credea că dacă nu face ea, nu face nimeni. Îi împăca pe toți cei certați, doar ca să le permită părinții să stea mai mult afară. După cum înțelegeți, nu prea era copil „de stat în casă”. Îi plăcea să fie organizatorul jocului. Dusă acasă de mână, fără mare dorință de a lăsa prietenii, nu zicea niciodată nimic: știa că părinții nu o vor certa, dar, oricum nu o vor lăsa mai mult. Deci, niciodată certată, dar mereu responsabilă. Înțelegătoare. Balanță după zodie, și acum încearcă sa fie echilibrată. A rămas la fel de pozitivă. Adoră turcoazul și atribuie culori oamenilor din jur. E visătoare, chiar dacă e cu picioarele pe pământ. Datorită elevilor săi, rămâne o adolescentă incurabilă.

Stela MOLDOVANU

„Tradițiile sunt ceea ce ne marchează cultural și istoric, însă pentru a le transmite mai este nevoie de un limbaj actualizat”.

V.O.: Doamna Moldovanu, vă cunosc dintr-o foarte vastă perspectivă: femeie de afaceri, fondatoare a comunității „Măiestria”, organizatoare de evenimente, filolog, mamă a trei copii, soție. Și părinte în liceul Da Vinci”. Cum v-ați prezenta dumneavoastră însevă cititorilor revistei noastre?

S.M.: Da, sunt toate cele menționate de dvs., la care aș mai adăuga probabil că sunt o femeie care și-a urmat mereu visurile și nu s-a temut de necunoscut.

V.O.: Tradițional, această rubrică este orientată spre a sugera cititorilor opțiuni pentru alegerea profesiei. Aș vrea să ne spuneți, în câteva cuvinte, care a fost parcursul dvs. de la Facultatea de Litere spre actualul statut social și profesional.

S.M.: Mi-am dorit din copilărie să fiu profesoară, de aceea am mers la Facultatea de Litere pentru că numi imaginam altceva! Am și devenit pedagog după absolvire, așa cum erau bunicii mei, mătușile, am predat româna și latina la liceul „Dante Alighieri”, însă, la un moment dat, a trebuit să aleg altă cale.
Era sfârșitul anilor 90, o perioadă destul de grea pentru bugetari, iar salariul meu de profesoară de atunci nu-mi permitea să mă întrețin, chiar dacă lucram paralel, încă din studenție, și la radio.
A trebui să fac atunci o alegere foarte grea pentru mine: să renunț la ceea ce consideram că este vocația mea, pentru un job cu un salariu mai consistent.
Ulterior, din pasiunea pentru broderie pe care o aveam de când mă țin minte, am deschis împreună cu soțul meu o afacere de familie: salonul de rame Moldeco.
Acum patru ani, din aceeași pasiune, am mai dezvoltat o afacere: Măiestria care oferă cursuri online de cusut ie. Astfel, am revenit din nou la visul meu de a deveni profesoară. Astăzi învăț mii de femei din toată lumea să-și coase cu mâna lor cămăși tradiționale românești.

V.O.: Actualmente, alegerea unei facultăți este dificilă, întrucât nu mai trăim în timpul unor profesii clasice. Cum v-a ajutat pe dvs. facultatea pe care ați făcut-o. Ce v-a oferit?

S.M.: Cred că, dacă m-aș întoarce înapoi în timp, aș alege aceeași facultate care, în primul rând, m-a pus să citesc foarte mult. În al doilea rând, mi-a dat posibilitatea să-mi dezvolt abilitatea de a formula gândurile cu exactitate, pentru că am obținut un vocabular amplu. În al treilea rând, Facultatea de Litere, cu specialitatea pe care am făcut-o eu, română-latină, mi-a deschis un orizont foarte larg asupra culturii și civilizației antice. Am studiat în detaliu clasicii latini și greci, mitologia, istoria antică, ceea ce mă ajută până astăzi să pot vedea complex societatea modernă.

V.O.: În viziunea dvs., cum ar trebui tinerii să-și aleagă viitoarea facultate? Cum v-ați ajutat fiicele mai mari în această alegere?

S.M.: Din fericire, fiicele mele au ales singure facultatea unde vor să studieze. Zic din fericire, pentru că mă simt foarte mândră de alegerile lor și pe de altă parte mă bucur că și-au asumat singure responsabilitatea acestei alegeri. Ceea ce am făcut noi ca părinți au fost multe discuții în clasele superioare de liceu despre cum se văd ele în viață, în ce domeniu le-ar plăcea să lucreze, în ce țară le-ar plăcea să studieze și să-ți petreacă următoarea perioadă.
Cred că esențial, în alegerea unei facultăți, este să simți ce-ți place ție în acest moment al vieții tale ca personalitate în devenire. Nu contează ce e la modă, ce este, în viziunea părinților, o profesie valoroasă sau „bănoasă”, contează doar ceea ce crezi că te va ajuta în viață să-ți dezvolți potențialul și pasiunea.
Astăzi totul este într-o dezvoltare rapidă și, cel mai probabil, îți vei schimba profesia de-a lungul vieții, pentru că adaptarea și dezvoltarea continuă sunt noile realități ale lumii în care trăim.

V.O.: Imaginea dvs. este indisolubil legată de tradiția iei. Cum și când ați înțeles că pasiunea pentru ie vă cere să vă schimbați sfera de activitate?

S.M.: Acum opt ani am descoperit cu adevărat valoarea inestimabilă a iei tradiționale românești, înțelegând că nu este doar o haină decorativă pe care o purtăm la sărbători, dar este un veșmânt cu multe semnificații simbolice. Mi-am propus atunci, paralel cu dezvoltarea afacerii legate de rame, să promovez ia prin expoziții și alte evenimente culturale și, astfel, am creat comunitatea Măiestria. Inițial era vorba doar de un mic grup de femei din Chișinău, cu care ne împărtășeam experiența de a coase cămășile noastre. Ulterior am creat un grup pe Facebook care a început să adune tot mai multe femei, iar odată cu pandemia am trecut la comunicarea online.
Acum lucrez de la distanță prin intermediul cursurilor mele online de cusut ie care sunt accesate de peste 20 000 de persoane din toată lumea. Această activitate este ceea ce fac zilnic, cu multă implicare, de aceea am renunțat la a mai fi parte din echipa Moldeco, unde a rămas o echipă bună, condusă de soțul meu.

V.O.: Oferiți-le cititorilor noștri trei curiozități despre ie? Ce i-ar putea uimi?

S.M.: O curiozitate ar fi că o ie autentică este un „cod secret” cusut pe pânză. Dacă știm să descifrăm simbolurile ancestrale, vom putea ușor afla mai multă informație despre personalitatea femeii care a cusut ia, despre vârsta ei, statutul social sau zona de unde vine.
Ia este unica piesă vestimentară care a rezistat în timp din antichitate până în zilele noastre, fiind considerată atemporală. Vedem femei dace pe Columna lui Traian purtând cămăși încrețite la gât, dar și modele pe marile podiumuri de astăzi care poartă bluze inspirate din ia românească.
Ia este o sursă de inspirație pentru marii designeri internaționali. Yves Saint Lauren, Jean Paul Gaultier, Tom Ford, Valentino, Dior, Louis Vuitton sunt personalități care au folosit ia în colecțiile lor, deseori fără a numi sursa de inspirație, ceea ce a trezit de fiecare dată mișcări de #GiveCredit care au atras atenția asupra patrimoniului nostru textil lipsit de apărare juridică. Acest mod de a folosi elemente specifice unei culturi de către membrii unui grup cultural diferit se numește apropriere culturală.

FLORA,
zeița florilor

Flora, zeița florilor și a vegetației este un simbol al renașterii naturii. Un fel de Zâna Primăvară „cu alai de toporași”. Despre Flora, poetul latin Ovidiu scrie că este nimfa greacă a florilor, Chloris, pe care zeul vântului, Zefir, a răpit-o. A fost transformată în Flora, i-a devenit soție și a fost întronată ca stăpână a florilor. Regele tribului sabin al Curiaţilor, Titus Tatius, a introdus cultul zeiței florilor la Roma, închinându-i un templu, apoi, o festivitate numită Floralia. Festivitatea, ținută între 28 aprilie și 3 mai, simboliza reînnoirea ciclului vieții, ocazie cu care romanii purtau haine viu colorate, asemenea nuanțelor pe care le au florile.

Detaliu: „Zefir o răpește pe Chloris si ea devine Flora”

În imaginația romanilor, zeița Flora purta un veșmânt diafan, subțire, ținea un buchet de flori în mână și purta o cunună de flori pe cap.

Pictorul renascentist italian Sandro Boticelli o ilustrează pe Flora în tabloul „Primăvara”,1482.

În centrul compoziției se află Venus, cu cele trei grații în dreapta. Boticelli reia legenda lui Zefir sărutând-o pe Chloris, care se transformă apoi în zeița primăverii, Flora. Pictorul plasează ambele personaje alături, Flora purtând un costum florentin al epocii, cu o ghirlandă de flori pe cap și o alta la gât, împrăștiind trandafiri roz, albi și roșii, pe jos. În tabloul lui Boticelli se regăsesc aproximativ 500 de specii de plante identificabile, între care – aproape 200 de tipuri de flori.

Un alt renumit pictor italian, Tiţian, ilustrează în 1515, în personajul său Flora, un fascinant ideal de frumusețe feminină. O tânără femeie ține în mână un buchet de flori. Este îmbrăcată într-un veșmânt alb, ce contrastează cu șalul cu luciri roșietice ce îi alunecă de pe un umăr, dezvăluindu-i trăsăturile delicate și textura luminoasă a pielii.

În tabloul intitulat „Portretul idealizat al unei curtezane ca Flora”, al pictorului renascentist italian Bartolomeo Veneto, din 1520, personajul feminin poartă în mâna dreaptă un buchet de flori de câmp, un atribut al Florei, ca și cum le-ar oferi celui ce o privește. Buclele aurii i se revarsă în cascadă peste umeri, o bijuterie îi împodobește fruntea, asortându-se cu pandantivul de pe piept, iar pe cap poartă un văl peste care e așezată o coroniță de mirt.

Francesco Melzi, elevul preferat al lui Leonardo da Vinci, care l-a urmat în Franța și a rămas cu el până la final, amintește în personajul său Flora, din 1520, de operele marelui maestru. Florile din fundal sunt descrise cu pedanteria specifică școlii lui Leonardo, ilustrând simbolismul epocii – iasomia duce cu gândul la castitatea pierdută, floarea la care se uită zeița și pieptul ei gol reprezintă fertilitatea, iar anemonele din poala ei indică revenirea la viață a naturii.

Galeria portretelor zeiței Flora nu se termină aici. Au mai pictat-o Rubens, Rembrandt și alții. În fiecare tablou regăsim grația, feminitatea, prospețimea și varietatea culorilor.

Cerul tău, Moldovă (fragment)

Cerul tău, Moldovă, e de-albastru,
e de verde frunza ta oricând.
Un pământ mai scump pe lume nu e,
nici mai dulce nu e un pământ.
Casa mea la margine de Țară
crește fir de busuioc în prag.
Nu e nicăieri un plai mai tânăr,
nu e nicăieri un plai mai drag.
Arde-n soare rouă dimineții
Ca o ploaie grea de mărgărint.
În Moldova orice primăvară
e de rândunică și argint. [. . .]
Se împlină spicul ca voinicul:
de lumină blândă șoapta lui.
Nu-i o altă glie mai frumoasă,
altă glie mai aleasă nu-i.
Doina ta, Moldovă, e de leagăn,
hora ta de codru e, de grui.
Nu-i pe lume alt meleag mai pașnic,
alt meleag mai sfânt pe lume nu-i!

Da Vinci

www.liceuldavinci.md